

JEUGDHERINNERIENG

Toen à 'k jonk was, waeren al de zeumers môôier,
de daehen langer en 't hras was altied hroen.

M'n opa en m'n opoe leefden nog,
dae krehen m'n in 't naejaer zwêerte.

En overdag op straete viel 't er altied wat te doen.

M'n speelden ienkelperk, 't was hriffeltied,
m'n kropen weg in 't Bosje,
wat at eiheluk nie mocht.

Vò de pae centen die je kreeg op zaeterdag,
wier bie Koa op 't Oekje 'n êêleboel hekocht.

Je voader was allêên mà tuus mit de vekansie,
je moeder die was nôôit weg, dat ôorden zo,
dat was ommers bie iederêên.

Soms hieng ze nae m'n opoe 'n dagje wèrreke,
dan hieng jie nae de buu'vrouw,
naeje, je was nôôit echt allêên.

A 'k noe 's om m'n ene kieke, dienik ik: 't was toen hoed.

Ma vroehier is nie mêêr, m'n jeugd die is verbie.

De straeten die staen vol mit auto's,
wae motten de kinders spele?

En dan die voaders, bin die noe altied vrie?

M'n motten mit de tied mee, lae 'k nie klaeche.
'k E zelluf ommers oak hewerkt, mit vee plezier,
de kinders kommen noe niks tekort as ruimte,
ze vermaeken d'r eihe noe op 'n andere manier.

Zummen dus mà heweun deu'haen mit ons gestreste leven?

Mit in 't verschie't 'n hoejen ouwen dag.

Dan 'oop ik wêê 'n stuitje mit julder bie te praeten,
zo à d' Êêere wil, en à 'k 't beleve mag.

Jopie Meerman